

Balatonberényi Tükörkép

"Itt mindenki szóhoz jut." "A véleménye miatt senki ne szenvedjen zaklatást."

Ady Endre: Hervadáskor
(részlet)

Hervadáskor, pusztuláskor,
Novemberi dérhulláskor
Tinálatok, lent a kertben
Ránk hullott a falevél.
Az öreg fa hervadt lombja
Mintha nekünk szólott volna,
Mintha minket intett volna:
Vigyázzatok, jön a tél!

Miért szeretem a novemberet?

Időnként olvasóink jelzik felénk (nem feltétlenül első kézből szemtől szembe, inkább gyakorta csak a második vagy harmadik személytől értesülünk róla, de az építő kritika az így is építő kritika), hogy jó volna megemlékezni az újságban az aktuálisan következő hónap jeles napjairól, eseményeiről. Ugyan az első két évfolyam – amíg az egy év körbe nem ért –, már tartalmazott erre vonatkozó felsorolást, és mindig vártuk-várjuk, hogy talán más – nálunk jobban hozzáértő, arra hivatottabb személy – ír majd cikket a témában, ez azonban nem következett be.

Ezért aztán úgy döntöttem, hogy egy kicsit rendhagyó, kevésbé ünnepélyes, inkább szubjektív módon megpróbálom összeszedni, hogy miért is szeretem az adott hónapot. Két nem titkolt célom van ezzel: egyrészt magamat is emlékeztetem arra, hogy miért is szép az év egy-egy időszaka, merthogy mindegyik hónapnak megvan a maga bája és vonzereje; másrészt pedig reménykedem, hogy hamarosan lesz valaki – akár felnőtt, akár gyermek –, aki átveszi tőlem a stafétát, és leírja, hogy miért szereti ő a decembert, a januárt, a februárt stb....

Nem véletlenül kezdem a novemberrel. Részint mert most jutott eszembe az ötlet, részint meg mert én valójában nem szeret(t)em a novemberet. Ám nemrég beszélgettem néhány emberrel, akik ráébresztettek, hogy ez a ködös, nyirkos, időnként esős, egyre sötétedő hónap is tartogat kellemes élményeket.

Kezdődik mindjárt a Mindenszentekkel és a Halottak napjával, ami a gyermekek számára azért nagyon klassz ünnep, mert végre lehet szülői engedéllyel gyújtogatni – jó esetben csak a gyertyákat és mécseseket. Nekünk felnőtteknek viszont ez minden valaha volt szentről, vértanúról, elhunyt szeretteinkről való emlékezés ideje, amikor akaratlanul is közelebb kerülünk az elmúlás gondolatához, és egy rövid időre szembesülünk a halál lehetőségével – ami az egyre hosszabb életre és az örök fiatalságra törekvő világunkban nem túl divatos téma.

Folytatás a 4. oldalon.

Navracsics Tibor volt az október 23-i megemlékezés szónoka

Navracsics Tibor miniszterelnök-helyettes, közigazgatási és igazságügyi miniszter volt Balatonberény október 23-i megemlékezésének díszvendége és szónoka. Eleget tett községünk meghívásának Witzmann Mihály, Somogy Megye Közgyűlésének alelnöke is.

Az ünnep reggel a templomban kezdődött, ahol Brieber László esperes a hazáért celebrált misét. A következő helyszín a Balaton-parti 1956-os emlékmű volt, amit 2006-ban, a forradalom és szabadságharc ötvenedik évfordulóján épp a balatonberényi felmenőkkel rendelkező Navracsics Tibor avatott fel. Az egybegyűlteket Osvald Bálint képviselő, az ünnepség moderátora köszöntötte, majd a Himnusz közös eléneklése következett. A szintén balatonberényi kötődésű vitéz Marzsó Tibor Tollas Tibor Bebadogoztak minden ablakot c. versét szavalta el. A megemlékezés kórusait előbb Navracsics Tibor miniszterelnök-helyettes, Horváth László polgármester, illetve

Nyers István, az emlékmű megálmodója és megépítője, majd Horváth Péter alpolgármester, Brieber László esperes és Tóth Lajosné, a FIDESZ-MPP helyi csoportjának vezetője helyezték el. Zárásként Kelemen Renáta tolmácsolásában Tamási Lajos Halottak napján című verse hangzott el.

A zsúfolásig telt Művelődési Házban a Himnusz eléneklése után Dr. Navracsics Tibor tartotta meg ünnepi beszédét, amelyben kiemelte: "1956 iránytű ahhoz, hogy tudjuk, hogyan kell viselkednünk válságos helyzetekben, hogyan nem szabad megalkudnunk, feladnunk ragaszkodásunkat a szabadsághoz, a függetlenséghez, saját nemzetünk tiszteletéhez, hiszen az '56-osok példát mutattak nekünk." A miniszterelnök-helyettes szerint "...az emlékezés által erőt meríthetünk magunknak a múltban történt események, a múltban élt hősök alapján, példát szerezhetünk magunknak a jelen problémái közepette."

Navracsics Tibor 1956 világtörténelmi jelentőségéről szólva rámutatott: "Akárhol járunk a világban, ha szabadságról van szó, ha kommunizmus elleni küzdelemről van szó, akkor az első mondat, amivel találkozhatunk, a kiindulópont: 1956 és Magyarország. Itt kezdődött, mi kezdtük, a mi szüleink, nagyszüleink, azok az elődeink, akikre ma emlékezünk, hiszen ők az életüket áldozták azért, hogy valaha egy szabad országban éljünk." A forradalom győzelmét és igazságát pedig az igazolja, hogy "...mi itt vagyunk, 1956-ra emlékezünk, a szovjet hadsereg pedig sehol sincsen már, csak egy rossz emlék". A forradalom utóéletéről szólva elmondta: "...1988-89-ben alapjaiban rendült meg a rendszer, egyszerűen azért, hogy kimondták, kimondtuk: 1956 nem ellenforradalom volt, hanem népfelkelés, forradalom, szabadságért való küzdelem. Belepusztult a rendszer ebbe az egyszerű igazságba, és nem pusztulhatott volna bele, ha 1956-ban a mi szüleink, nagyszüleink nem kelnek föl látszólag teljesen esélytelenül, a győzelem leghalványabb reménye nélkül is a Szovjetunió ellen".

A szónok a magyar szabadságért életüket adók mellett azokat is áldozatnak nevezte, akiknek a forradalmat követően el kellett hagyniuk az országot, és idegen földön kellett új élet kezdeniük. Az a tény, hogy ők a világ minden részén magyarnak, '56-os magyar vallották magukat, "erőt adott nekünk, és erőt ad ma is", és ahol magyarok élnek - szerte a világban - ott mindig "találunk egy darab Magyarországot" - zárta szavait Navracsics Tibor.

Az ünnepi beszéd után a Dobó István Általános Iskola diákjainak műsora következett. A kórusbetétekkel tagolt színpadi jelenet a forradalom és a megtorlás napjait idézte. A gyönyörűen sikerült, a nézők érzelmeit is alaposan felkavaró előadás joggal kapott nagy tapsot a publikumtól. Az 1956-os forradalom és szabadságharc 55. évfordulójának tiszteletére rendezett balatonberényi megemlékezés a Szózat közös eléneklésével zárult.

Horváth Péter

Szösszenetek óvodánk életéből

Úszásoktatás

Szeptember 12-től minden hétfőn a Marcali Gyógyfürdő medencéjében úszásoktatással kezdjük a hetet. Az eltelt időszakban látványos előrehaladás történt, vidáman, bátran, félelem nélkül, ügyesen vesszük birtokba a tanmedencét Tóth Levente edző bácsi segítségével. Játékos feladatokkal kezdte a vízhez szoktatásunkat. Köszönjük a lehetőséget Berecz Balázs Kistérségi Irodavezetőnek és a Balatonberény az Idősekért és a Gyermekekért Alapítványnak.

Szüret

2011. szeptember 13-án kiskosarainkkal indultunk Erzsi óvónéni otthonához, ahol a kertjében termő szőlőtőkékről szőlőt szüreteltünk. Ismerkedtünk a kerti zöldségekkel, s a sárgarépa-hoz érve eldramatizáltuk a Répa című mesét.

Nagyon jól éreztük magunkat, még bújócskázásra is jutott időnk.

Köszönjük az élményt Erzsi néninek!

Mihály nap

Mihály nap alkalmából a meleg napsütést kihasználva óvodánk udvarában játékos sportversenyt rendeztünk.

A sorversenyek után a napot grillezéssel egybekötött piknikezéssel zártuk, ahol mindenki saját maga által elkészített ennivalóját fogyasztotta.

A fotók magukért beszélnek!

Ifiné Bodó Erzsébet

Meghívó

Tisztelettel meghívunk mindenkit
a 2011. november 5-én szombaton 16 órai kezdettel
a balatonberényi Művelődési Ház nagytermében tartandó,

Kövér János plébános születésének 222. évfordulója
és a papi életútjáról kiadott könyv bemutatása alkalmából
tartandó ünnepségre.

Az ünnepséget Horváth László, Balatonberény polgármestere nyitja meg.

A Kövér János plébános papi életútját Eőry Béla feldolgozásában bemutató
könyvet a helyszínen meg lehet vásárolni.

Tisztelettel:
Eőry Béla
Eőry Béláné

Folytatás a címlapról.

Nem ildomos szóba hozni, tilos beszélni róla, mintha így meg tudnánk akadályozni a közeledését. Pedig el fog jönni a maga idejében, és ha valaki hisz, nem kell félnie tőle. Meg kellene tanulnunk szépen, tisztességben megöregedni, ahogy nagyanyáink tették, s amikor elérkezik az idő, békében távozni ebből a világból.

De evezünk kellemesebb vizekre, mert a korán sötétedésnek, a kerti munkák végének vannak bizony előnyei is. Kicsit megpihenhetünk a munkás ős után, odakuporodhatunk a kályha mellé, és élvezhetjük a finom meleget úgy, ahogy később a fűtési szezon alatt már nem fogjuk. Természetesen nem azért, mert néhány hét múlva lehet, hogy elzárják a gázt, vagy elfogy a fánk (mondjuk a mai világban sajnos ez is egy fennálló lehetőség), hanem mert magamról tudom, hogy soha olyan jól nem esik a cserépkályha melege, mint ezekben az első fűtős hetekben, utána ugyanis megszokottá válik.

Ilyenkor van szezonja még az illatos sütőtöknek, a ropogós gesztenyének, még az alma is roppanós és zamatos, s friss dió és méz is akad.

Nagyon sok híres magyar ember született ebben a hónapban: Erkel Ferenc, Ady Endre, Babis Mihály, Pilinszky János, Katona József, Csokonai Vitéz Mihály és még sorolhatnám. Ha van időnk – márpedig ilyenkor talán van egy kicsi -, vegyük elő a műveiket, hallgassunk meg egy-két művet Erkeltől, olvassunk néhány verset Adytól, Pilinszkytól, vagy akár a Magyar Népdal és Nép-költészet Hetén (november harmadik hete), dúdolgassuk – ha szép hangunk van és elviseli a család, akkor énekelhetjük is – például az A csitári hegyek alatt című népdalt.

Aztán november végén kezdődik az adventi időszak is (idén november 27. advent első vasárnapja), a karácsonyi várakozás, Jézus születésére való felkészülés időszaka. Az üzletek persze már sokkal hamarabb elkezdik a karácsonyi kínálatra csábítást, de ha lehet, ne csináljunk ezekből az ünnepi hetekből kizárólag minél-nagyobb-értékű-ajándék-vásárlós-nagytakarítás-sütős-főzős szentestéig nyúló ámokfutást, amikor a feldíszített fa alatt csuklunk össze, vagy robbanunk fel, mint egy időzített bomba. De ez már inkább a december témája lehetne. Szóval készítsünk adventre koszorút, gyűjtsunk illatos gyertyákat és egy jó csésze tea mellett elmélkedjünk az advent lényegén, várakozzunk kicsit csendben, befelé figyelve – hátha történik valami bennünk...

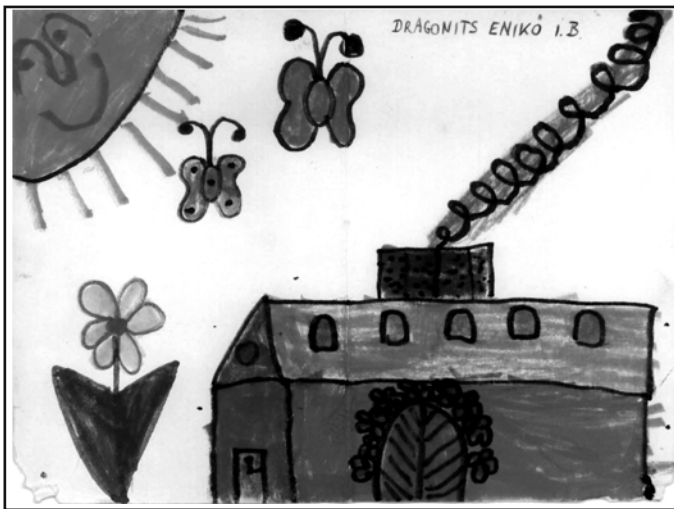
Lehetne még sorolni hosszan, miért szép a november, van, akinek születésnapja, névnapja van ilyenkor, lehet forró fürdőt venni (ha nem kell azon aggódnunk, hogyan fogjuk kifizetni a vízdíjat), a ritka, napos időben nagyokat sétálni az aranyszínű, lehullt levelekben gázolva és így tovább. Jaj, és még valamit hadd említsek! November utolsó péntekje a Nemzetközi ne vásárolj semmit nap, amely egy apró, de szellemes tiltakozás a fogyasztói társadalom és reklámok ránk gyakorolt hatása ellen. Érdemes kipróbálni, kibírjuk-e, hogy ezen a napon nem veszünk semmit. Persze a mai válságos idők szerencsére még meg is könnyítik a dolgunkat!

Bató Bernadett

Gyermekrajzok

Dragonits Eüke Baba, 6 éves, nagycsoportos

Dragonits Enikő, 1. b

Idén is Bursa Hungarica pályázat!

Balatonberény Község Önkormányzata ebben az esztendőben is csatlakozott a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Wekerle Sándor Alapkezelője által meghirdetett BURSA HUNGARICA FELSŐOKTATÁSI ÖNKORMÁNYZATI ÖSZTÖNDÍJRENDSZER pályázatához, amelynek részleteiről az alábbiakban olvashat:

„A” típusú pályázat felsőoktatási hallgatók számára

Bursa Hungarica Felsőoktatási Önkormányzati Ösztöndíjra pályázhatnak a települési önkormányzatnál, akik;

az önkormányzat illetékességi területén lakóhellyel rendelkező, hátrányos szociális helyzetű felsőoktatási hallgatók, akik felsőoktatási intézményben (felsőoktatási hallgatói jogviszony keretében) teljes idejű (nappali tagozatos), alapfokozatot és szakképzettséget eredményező alapképzésben, mesterfokozatot és szakképzettséget eredményező mesterképzésben, egységes, osztatlan képzésben, vagy felsőfokú szakképzésben, a képzési keretidőn belül folytatják tanulmányaikat.

„B” típusú pályázat felsőoktatási tanulmányokat kezdeni kívánó fiatalok számára

Bursa Hungarica Felsőoktatási Önkormányzati Ösztöndíjra pályázhatnak:

azok az önkormányzat illetékességi területén lakóhellyel rendelkező, hátrányos szociális helyzetű fiatalok akik:

a) a 2011/2012. tanévben utolsó éves, érettségi előtt álló középiskolások; vagy

b) felsőfokú diplomával nem rendelkező, felsőoktatási intézménybe még felvételt nem nyert érettségizettek;

és a 2012/2013. tanév első félévétől kezdődően felsőoktatási intézményben teljes idejű (nappali tagozatos), alapfokozatot és szakképzettséget eredményező alapképzésben, egységes, osztatlan képzésben, vagy felsőfokú szakképzésben kívánnak részt venni. A pályázók közül csak azok részesülhetnek ösztöndíjban, akik 2012-ben először nyernek felvételt felsőoktatási intézménybe és tanulmányaikat a 2012/2013. tanév első félévében ténylegesen megkezdik.

A pályázatok benyújtásának határideje: 2011. november 14.

További felvilágosítás kérhető a Polgármesteri Hivatalban, valamint a pályázathoz a nyomtatványok is itt igényelhetők! A részletes pályázati feltételeket az 51/2007.(III.26.) Korm. rendelet és a Balatonberény Község Önkormányzat 13/2008.(VIII.27.) rendelete tartalmazza. A pályázatról további részleteket olvashat a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Wekerle Sándor Alapkezelője honlapján.

Balatonberény, 2011. október 17.

Horváth László, polgármester

Segítsünk Csiszkának a gyógyulásban!

A Balatonberény az Idősekért és a Gyermekekért Alapítvány felhívása

Alapítványunk továbbra is Dudás Krisztina 13 éves Balatonberényben élő kislánynak és családjának szeretne segíteni az adománygyűjtéssel.

A leukémiát 2011. április 28-án diagnosztizálták nála, azóta kezelés alatt áll. Alapítványunk kuratóriuma úgy döntött, hogy ezúton gyűjtést rendezünk, remélve, hogy közösen segíteni tudunk, ezzel előteremtve az időbeni kezelések és a gyógyítás költségeit!

Aki segíteni szeretne Krisztinának és családjának, az alapítványunk számlájára történő befizetéssel is megteheti ezt!

A bankszámla elnevezése: CSISZKA GYÓGYULÁSÁÉRT

E célra elkülönített bankszámlaszám: 11749039-20088143

Köszönettel: az Alapítvány kuratóriuma

A bankszámlára történő befizetésen kívül már postai csekken is lehetőség van az adományok befizetésére. Csekk kérhető a balatonberényi postán, a Művelődési Házban, illetve Tilesch Józsefnétől és Toronyiné Sifter Judittól.

Köszönjük azok adományait, akik eddig támogatták Csiszka gyógyulását!

Zamárd

2.rész

- Hujj Zamárd! Jöjj közénk! Hujj Zamárd! Várunk!- zengett a hang. Péter körülnézett a holdfényes tájon, s elindult a hang irányába. Az egyik katonának, aki a csuhája ujjánál vissza akarta rántani, hátraszólt: Hagyj mennem! Nekem szól a hívás! – Ne menj! Még senki sem jött vissza, aki bemerészkedett a mocsárba! – kérlelte az. – Én visszajövök. Jelezd uradnak, hogy mire a hajnal dereng, Péter testvér elébe vezet a szökevényeket.

A holdfényben összemosódott a fű meg a sás, a sás meg a nád, a száraz és biztos föld, meg a süppedékeny mocsár. Ahogy süllyedni kezdett a lába alatt a talaj, valaki kézenfogta Pétert, és egy keskeny, de biztos ösvényen vezette. Jókorá utat tettek meg, mire egy tisztásra értek. Péter megdöbbenve állt meg, ijedtében elengedte a kezében nyugvó kezét. A Pusztai Kisasszony állt előtte. – Te vagy az Aranyasszony lánya?! – szakadt ki belőle a kiáltás. – Én? Én a tegezmeister lánya vagyok. Ilonkának hívnak. Szépen cseng a hangom, ezért mindig engem küldenek, amikor valakit be akarunk csalogatni a mocsárba. – felelt a lány. – Gyakran szoktatok embereket a mocsárba csalni? – Nem. Csak amikor harácsolni jönnek a sváb rablókat. Induljunk tovább, várnak ránk! – szólította fel a lány. Egy órás kacsaringózás után egy erdőcskébe értek, mely lenyúlott a Balaton partjáig. A nagy tűzrakások fényében két földbevert, hegyes cöveket pillantott meg. – Kinek faragtátok ezeket a karókat, ti, kik szembeszegültök Isten szavával és koronás királyunk parancsolatjával? – eresztette ki a hangját. – Ne hadonássz azzal a karóval, és ne bömbölj, mint egy bika! Ha van valami mondanivalód, amit érdemes meghallgatni, akkor ülj le és add elő! – lépett hozzá a horka. Előbújtak nádkunyhóikból az emberek és tágra nyílt szemmel hallgatták a barátot. Olykor összenéztek, elismerően bólogattak, ami azt jelentette: mégiscsak Bulcsú vére folyik az idegen ereiben. Tetszett nekik Péter. Nem ez volt az első fegyveres csapat, melyet adót szedni küldtek a Balaton partjára. Tudták a módját, hogy kell elbánni velük. Mikor küldetését ékesszólóan ecsetelte, a horka és a falu három véne hátravonult tanácskozni. Meghányták, vetették a dolgokat, majd visszatértek. Bendegúz, a vének véne szólalt meg: A Vércsú nemzetségéből való Törje-had tiszteli és becsüli Árpád nemzetségéből való István királyt. Nem akar dacolni parancsaival, sőt végre kívánja hajtani a törvényt. A király bölcs jóindulatában nem kételkednek, annak ellenére, hogy színét sem látták. Annál több olasz meg morva pap, meg sváb martalóc fordult meg itt, akik a király nevében gyilkoltak, raboltak, fosztogattak. E sok erőszakosságot az új Isten nevében követték el, ezért nem kérnek a keresztény hitből. Hajlandók kifizetni a tizedet, de nem hét évre visszamenőleg, csak azt, ami erre az esztendőre jár. Cserébe a német katonák ne háborgassák őket. Péter ékesszólóan bizonygatta, hogy sem Ditrik lovagtól, sem kíséretől nem kell tartaniuk, ők csak a szeretet ígését jöttek hirdetni. Miután a barát meggyőzte őket, hogy személye a biztosíték arra, hogy betartják a megállapodást, az egész tábor felkerekedett. Ifjastul-vénestül minden lábasjóságával útnak indultak. Mire megvirradt, kiértek a faluba. A horka beszolgáltatta a tizedet, majd elszabadult a pokol. – Zabolázd meg az embereidet, Ditrik lovag! Szégyent hozol királyunk nevére! Minket nem rabolni küldtek ide! Mi a szeretet ígését jöttünk hirdetni! – harsogta Péter. – Nagyon sokféle szeretet van a világon, s mindegyik másképp hirdeti az ígét! – mosolygott a lovag. Péter neki akart rontani Ditriknek, de a svábok rávetették magukat, s az erdőszélen egy nyírfa derekához csomózták. Aztán elkezdődött a rablás. A falusiak a nagyházba húzódtak, s a lőrészzerű ablakon nyílzáport zúdítottak a katonákra, mely lepattogott a vértokról. A németek szalmából koszorút fontak, meggyújtották, s a háztetőkre dobálták. – Hujj Zamárd! Segíts, Zamárd! – hangzott a segélykiáltás. A roppant erejű, hatalmas termetű Péter homlokán kidagadtak az erek, megköltözött csuklójából vér serkent, ahogy próbálta kiszabadítani magát. Majd egy hatalmas reccsenés hallatszott, a nyírfa gyökerestül szakadt ki a földből. Aztán csak azt lehetett látni, hogy egy nyírfa tör ki az erdőből, s mint egy megvadult szélmalom, a kerekeivel lapátolni kezdte a fa lombos részével a németeket. Amerre ment, nem maradt lábon senki. A házból kitörtek a falusiak, néhány perc múlva holttestek borították a küzdőteret. A hajlékony nyírfatörzs felszívította Péter kezében, s földhöz vágta Ditrik lovagot. – Köszönjük, fiam. – hajolt meg a horka Péter előtt. Azt áruld el nekem, most melyik istenhez tartozol? Péter lehajtott fejjel, némán meredt maga

elé. – Nem muszáj válaszolnod. Azt viszont el kell döntened, hogy milyen néven nevezzünk: Péter akarsz lenni, vagy Zamárd? – Az én nevem Zamárd, Vérbulcsú nemzetségéből. – felelt halkán Zamárd. Zamárd beilleszkedett a falu életébe. Megtanult nyilazni, vadat ölni, varsával vagy szigonnyal halat fogni, faekével szántani. Eljött a nap, mikor körös-körül egyszerre szólalt meg éjjel a mocsárban a nádi rigó. A vigyázók így adták tudtul, a bosszúálló hadak érkezését. A falu megpakolta a bivalyos szekereket. Felgyújtották és elhamvasztották a boronás faházakat, lebontották a kurgánokat. Felmentek a dombtetőre, s a szent nyírfa ágaival feldíszített egykő előtt fehér lovat áldoztak. A szertartás végén Zamárd nekivetette vállát az egykőnek, kibillentette helyéről, s legörgette a domb oldalán. A súlyos, négyszögletesre kifaragott szikladarabot elnyelte az iszap.

Csak nagy sokára, mikor lecsapolták a Balaton melletti ingoványokat, került elő a pogány oltárkő, mely Zamárd-kőként élt eddigre a köztudatban. A község, mely ott áll az egykő közelében a Zamárdi nevet viseli. Csak kevesen tudják, hogy az a nagy kő, az állomás közelében, egy elsüllyedt pogány világnak az emlékjele.

Lipták Gábor nyomán

Csiri

A hegyi utakról

Elöljáróban engedjék meg, hogy ezúton is tisztelettel megköszönjem Tóth Lajos Úrnak a Balatonberényi Tükörkép szeptemberi számában a hegyi utakkal kapcsolatos közérdekű kérdését. Arra válaszul az alábbiakról szeretném tájékoztatni Öt és a témában érintett lakosokat:

A Balatonberényi Tükörkép május 2-i számában jómagam tettem közzé az alábbi hírt: „Három szőlőhegyi túraútvonal kialakítására és kilátók építésére nyert pályázati támogatást községünk a Dél-balatoni Leader Község tagjaként. A 14.657.118 Forint összértékű beruházásra a Balatonberényi Turisztikai Közhasznú Egyesület nyújtotta be a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal által pozitívan elbírált pályázatot.

A Leader Program III. tengelye (Turisztikai tevékenységek ösztönzése) keretében teljes egészében Európai Unió forrásból megvalósuló fejlesztésnek köszönhetően a jövőben látványos elemmel bővíthet Balatonberény idegenforgalmi kínálata.”

A túraútvonal pályázatról tudni kell, hogy az két kilátó, pihenők, tájékoztató- és jelzőtáblák kiépítését, kihelyezését, illetve a fejlesztéssel kapcsolatos kiadvány megjelentetését foglalja magába. Sajnos e pályázat kiírása - turisztikai jellege miatt - minden erre irányuló szándékunk ellenére sem engedte meg, hogy abba a szőlőhegyi utak állapotának javítását is célként jelöljük meg. (Megjegyzem továbbá, hogy a támogatást nem az önkormányzat, hanem - persze az önkormányzat támogatásával és közreműködésével - a Balatonberényi Turisztikai Közhasznú Egyesület nyerte el, így a támogatási szerződést is ez a civil szervezet írja alá az MVH-val)

A fenti projektet - a nyári turisztikai szezonra tekintettel - várhatóan tavasszal valósítjuk meg. Utófinanszírozott pályázatról van szó, ezért először el kell készülnie a beruházásnak, a támogatási összeg lehívására csak a műszaki átvétel után kerülhet sor.

Természetesen önkormányzatunk tisztában van azzal, hogy a hegyi utak állapota jelenleg távolról sem nevezhető kielégítőnek. Meggyőződésem, hogy az első és legfontosabb lépés a legkritikusabb szakaszokon a vízelvezetés kiépítése. Komolyabb útépítésnek véleményem szerint csak ezután van értelme. Hozzá kell tennem azt is, hogy csak a legforgalmasabb hegyi utak állapotának javítása is tetemes összeget emésztene fel. Ebben az esztendőben önkormányzatunknak a hegyközséggel közösen sikerült némi forrást elkülönítenie, ezen kívül egy szíves felajánlásnak köszönhetően tetemesnek nevezhető mennyiségű kavics is rendelkezésünkre áll. Bízom abban, hogy ha nem is a majd húsz kilométeres földút-hálózat egészén, de legalább a forgalmasabb szakaszokon sikerül érezhető állapotjavulást elérnünk a közeljövőben.

Tisztelettel:
Horváth Péter
alpolgármester

Balatonberényi tükörcserepek

Elmélkedés, emlékezés – Mindenszentek jegyében

A mi utcánk

Az ember három fő ellensége: a bűn, az idő és a test. Ezek örökös jelenlétében vívjuk küzdelmeinket. Ez a küzdelem az Élet. Őseinktől átvesszük a múltat, jelenünket letesszük a környezetünkre, majd lankadó kezünk mutatoujj-hegyéről átadjuk a szikrát a jövő nemzedéknek.

A mi esetünkben a jelenünk környezete Balatonberényben van. Mint mindenkinek, nekünk is fontos és egyedi az élettér. Sőt, úgy érzem, mi egy különleges környéken lakunk.

Utcánk Bartók Béláról kapta nevét. Ez még nem lenne különleges. De az igen, hogy ez a nagy magyar zeneszerző járt a falunkban, emléktábla és emlékoszlop hirdeti itteni népdalgyűjtését, de nincs megemlékezés, nincs hagyományápolás. (Idén volt születésének 130., ittjártának 105. évfordulója.) Közömbös vagy hálátlan utókor vagyunk mi berényiek Bartók Béla iránt?

Amikor 36 évvel ezelőtt idekerültünk („gyüttünk-marattunk”, de egyszer majd „menünk” is, mint ahogy a megbélyegzést osztogató honfitársaink is) – szóval akkor még pezsgő-nyüzsgő, igazi élet zajlott környékünkön. Tanárok, állatorvos, festőművész, tanácselnök stb. laktak erre-felé, és minden házban népes család, gyakori vendéglátás volt.

Az utcánk északi végén lévő egykori Hunyady-kastélyban – mint az egész országban is – történelmi nagytakarítást végzett a XX. század. Lakóit elsöpörte a II. világháború, az épületeket pedig felszabadította a baráti Vöröshadsereg. (Mivel jelen soraimat október 23-án este írom, ezért, ha lehetne, a legutóbbi mondatot könnyel-vérrel kevert gyászos tintával írnám.) A történelmi söprögetés nyomán előbb iskola, majd Honvédségi-üdülő, aztán egy üres mementó lett az épületből, amit az északi széllel versenyezve pusztít az Idő vasfoga.

Ideköltözésünkkor nyolcosztályos, sok tanerős általános iskola működött a „kastélyban”, ahol a falunak szép jövőt ígérően csengett-zsivalygott az oktató-nevelő munka ritmusa. Otthonos világ volt ez nekünk. Iskola a munkahelyen, iskola az utcában, szóval iskolában voltunk „éjjel-nappal”. (Azóta munkahelyünket, a Zala Megyei Nevelőotthont is elsöprögette a történelem.) A söprű újabb meglendülése elvitte a berényi felső tagozatot szaktanáraival együtt, de szemben velünk, az utca másik oldalán ekkor még 40-45 gyermekkel megmaradt az alsó tagozat.

Ezidőtájt még – főleg a néhai NDK-ból – nyári vendégözön árasztotta el az egész falut. Jól jött ez nekünk is, a hitelből építkező pedagóguspár fizetése mellé.

A Honvédségi-üdülő nyaranta a legvidámabb zenével látta el a környéket és ontotta / fogadta a megfáradt katonatiszt-családokat, akiknek kiszolgálását a Magyar Néphadsereg sorkatonái látták el.

Hol vannak már ezek az idők!? Környékünk régi lakói követték az emberi élet utolsó elhívo szavát. A családi házak vagy nyaralókká váltak a távol élő örökösök számára, vagy kikerült rájuk az ezredforduló magyar átokszava: ELADÓ. Jött is a külföldi széles nyári mosollyal. Mellényzsebből kifizette az árat, kiglancolta a házat, és jól él nálunk, nagyon... Azaz nyaral, úgy igazán.

Aztán évekig tartó mindenféle vergődés után egyszer csak végleg bezárták az iskolát is! (Óh, jaj, Balatonberény! Az 1600-as évek óta volt iskolád – 2010 óta nincs!) Most aztán csendes, mondhatni – télidőben – kihalt lett az utcánk.

A „kihalt” fogalmat szó szerint is érthetjük, mivel utcánk déli sarkán van a temető. A történelmi söprögető suhantások nyomán a temető is arculatot váltott. Az idők folyamán hatalmas terebélyesedett juhar- és hársfák mellett gyönyörű, drága, sokszor műremek síremlékek alatt nyugszanak a ma élők szerettei. Napjainkra már szinte teljesen eltűntek a régi fakeresztek, amelyek a halottak halottainak nyughelyét jelezték.

Közeledik Mindenszentek – és a Halottak Napja. Szívünk mélyén régi emlékek, kedves arcok fényei derengenek fel. November elsejére ezernyi virággal, puha szép szirmokkal takargatjuk be a sírhantokat. Aztán kigyúlnak a mécsesek és a gyertyák. Sok-sok kis láng pislákol és lobog az őszi estében. Amikor a kapun kilépve mi is megindulunk a temetői fények felé, úgy érzem, a mi utcánk a faluban a legnépesebb utca...!

A mi öregjeink

Hol van már az idei nyár!? Elvitte, bedarálta az idő, vagyis az IDŐ – mert ezt a szót, ezt az áldott és édes, de szörnyű fogalmat, szerintem mindig nagybetűvel kellene írni.

Szóval amikor még itt volt a nyár, a tikkasztó napokban – mikor szinte kómában volt az élővilág – ahogy tudtam, tartottam a kapcsolatot agg szomszédjainkkal is. Ők még a régi szép idők élő tanúi. Őket látva, velük beszélgetve, mindig megrendít az Élet Titka, a Nagy Ismeretlen – s inkább magamat bátorítva terelgetem úgy a szót, hogy megtudjak valami soha nem halott életbölcsséget.

Öreg kerti szomszédunk, a 91. évében lévő Feri bácsi, ifjúsága elején megjárta a Don-kanyar poklát. Ma már lassú, megfontolt mozgással, arcán egy elviharzott élet lecsitult nyugalmaival tesz-vesz az udvaron. Nyaranta egész napját a szőlőben tölti, szinte teljesen egyedül műveli. Rendszeresen autót vezet: fel a hegyre vagy Keszthelyen áthaladva (!) Vonyarcra! Aki rég nem látta vagy most ismerkedik meg vele – mintha egy biológiai csodára nézne – tágra nyitja szemeit.

- Hihetetlen!... Maga 90 éves? Mondja, mi a hosszú élet titka?

- Ja kérem, meggy az idő – válaszolja, s befelé pillantó csendes mosolya az elrohant kilencven év bölcsségét mindössze ennyivel illeti.

A déli szomszédunk konyhájának ablaka szinte rányílik a teraszunkra. Mivel e konyhának ez az egyetlen szabadba nyíló kapcsolata, így az ablak nyáron mindig nyitva van. Ugyanakkor az ilyen hőséges nyarakon, mint az idei is volt, a mi családjunk élete a hatalmas fenyőfáktól árnyalt, tágas teraszon zajlik. Így aztán a két szomszéd nyári élete szabadon áramlik egymáshoz oda-vissza. Öreg, mindig tevékeny szomszédasszonyunk, Éva néni karakteres hangereje az évtizedek alatt szinte semmit sem fakult. Ma is uralja a házat, uralja az udvart. Csak a hangszünetek lettek sokkal hosszabbak, s nem látni őt magát sem a kertben, sem az utcán. Ha valaki érkezik hozzájuk, a verandán egy teljesen derékszögbe görnyedt, ősz hajú asszonyt lát, aki mintegy saját látványát magyarázva, régi erőteljes hangján mindenkinek elmondja:

- Ja kérem, elment az idő. – S mint egy háborút veszített hadvezér a győztes csata után – hozzáteszi – én már a 91. nyarat búcsúztatom.

Nos, mivel három a magyar igazság, van még egy jó öreg a szomszédságunkban. Mani néni a szembe szomszédunk. Tavaly még nem lehetett megelőzni a korán kelésben. Az idei nyár már hosszabb időre beparancsolta a szoba hűvösébe. De nem nyugszik. Ahogy kicsit lejjebb adott a kánikula, tesz-vesz az udvaron s a kerti virágágyások között. Panaszkodik, hogy már nem győzi – s röstelkedve mutat az itt-ott lehullott falevéltre, elszáradt virágcsonkokra. A munka tölti ki vonuló perceit, de nem értékeli már az időt, ami őt az élethez köti. 92. évében van. Apró tipegő lépésekkel jön ki az utcára, rendezgető mozdulatokkal valami gyomirtót szór a kapu előtt nőtt fűre, és sírós hangon panaszkodik, hogy:

- A Jóisten engem miért felejtett itt? Már nem tudom úgy tenni a dolgot, ahogy szeretném. Pedig valamikor... - És mondja a sok munkát, mondja az életet, a férjét, a három gyereket... Aztán áttér a napi pletykákra, majd a napi politikára... Majd a mindig tiszta otthonkája zsebéből előveszi zsebkendőjét, megtörli törtfényű, könnyes szemeit és témát vált. Múltba merengő pillantása régi emlékeket lát, amikor megkérdezi:

- Voltak a sümegi búcsún? ... Valamikor én is eljártam – mondja, s elhamvadó mosolyáról látom, visszavonul belső birodalmába. Oda, ahol béke van, ahol már közelebb vannak hozzá az égiek, mint ez a kavargó, nyughatatlan földi világ.

Az életbölcsséget pedig, amit öregjeinktől mindig hallani vágyok, magamnak kell megalkotnom: Tudjam, Kitől merítsem az erőt!

Marcipán, a celebkutya

Mielőtt még megbotránkozna bárki a tituluson, mellyel a címben ebünket illetem, előre bocsátom, hogy az elnevezés nem tőlem származik, hanem nagykanizsai szomszédunk egyikétől, aki valószínűleg időnként elolvassa Marcipán történeteit az újságban. És nem mellesleg nagy barátságban van kiskutyánkkal zsenge kölyökkora óta, ahogy ebünk minden szomszédot rendkívüli módon kedvel, különösen ha az sokat simogatja és finomságokkal is kedveskedik neki.

De visszatérve a címre, azért elgondolkodtam, amikor hallottam a kifejezést. És rá kellett jönnöm, hogy nem igaz. Marcipán nem celebkutya, és erre több bizonyíték is van:

- először is ő maga nem keresi tudatosan a népszerűséget - bár tény, hogy a hírességekhez hasonlóan ő is mélyen sértve érzi magát, ha idehaza sokáig nem körülötte forog minden

- nem szerepel rendszeresen bulvárlapok címlapján - bár tény, hogy állandó szereplője a Balatonberényi Tükörképnek, de a címlapon például még sosem volt, és nincsenek körülötte botrányok, persze lehet, hogy ez kutyakörökben vitatható

- nem vállal vetkőzést, meztelenkedést női magazinokban, még a Kutya magazinban sem - bár tény, hogy sosem keresték meg ezzel, így nem tudni, mit szólna hozzá

- nem vesz részt valóságshowban - bár tény, hogy az állandó figyelem megkövetelése nem áll egészen távol tőle

- nem osztogat autogrammokat - bár lehet, hogy a hozzánk látogatóknak osztogatott puszik az ő olvasatában éppen ezt takarják

- nem ugat bele mindenbe, ha kérdezik, ha nem, sőt igenis gondosan megválogatja, mely kutya hangjára válaszol

- és ami a legfontosabb: „kitalálójának”, menedzserének, gazdájának nem hozza a pénzt, inkább viszi.

Nos, hirtelen ennyi jutott eszembe, bár ha az utolsó feltétel nem teljesülne, annak valószínűleg nagyobb hasznát látnánk. Fel is merült bennem, hogy csináltatok kis Marcipános emléktárgyakat, pl. „I love Marcipán” feliratú pólókat, bögréket, vagy kiadok egy naptárt, melyen minden hónapban más háttér előtt pózol. Szervezhetnék közönségtalálkozókat vagy Marcipán-simogató napot, azonban erre minden bátor felénk járónak ingyen is lehetősége van...

Valójában azonban cseppet sem szeretnék hasznot húzni a kutyánkból. A róla szóló írásaim célja ugyanis nem az ő népszerűségének a növelése – amelyért és amely ellen igazából ő maga sem tesz semmit -, hanem pusztán a szórakoztatás. Hogy aki olvassa, az rájöjjön, hogy "jé, az én kutyám is pont így viselkedik", esetleg hálát adjon, hogy "szerencsére az én kutyám nem viselkedik így", a lényeg, hogy legyen valami közös pont; valami, ami miatt közelebb érezzük magunkat egymáshoz és házikedvencünkhöz.

Mindenkinek a saját kutyája a legfontosabb, a legszebb, a legokosabb, és ez így van rendjén. Marcipán sem nem aranyosabb, sem nem szeretetre méltóbb, sem nem értékesebb, mint a többi kutya, akit szeret a gazdája. Csak annyi a különbség, hogy róla megjelennek történetek az újságban. Ez, ahogy már utaltam rá, inkább nekem öröm, mint neki.

A lehetőség pedig mindenki más előtt nyitva áll, ilyen értelemben tehát bárki kedvence lehet celebkutya, celebmacska, celebhörccsög, celebpapagáj, celebcsirke stb.

Bató Bernadett

Köszönetnyilvánítás

A Balatonberény az Idősekért és a Gyermekéért Alapítvány köszönetet mond mindazon személyeknek, akik az Szja. 1%-át részére felajánlották.

Az így befolyt összeget, 162.091 Ft-ot természetesen továbbra is a balatonberényi gyermekek és idősek szociális és kulturális támogatására fordítjuk.

Köszönjük a bizalmat, és számítunk Önökre a továbbiakban is!
A Kuratórium tagjai

A gyilkos

A Társalkodó 1836. február 27-i számában jelent meg az alábbi, Közönséges panasz című írás. A Balatonmellékiek aláírású cikk felháborodottan közli, hogy ama bizonyos gyilkos az 1835-1836. évben 34 embert fosztott meg életétől. Leginkább azokat a jámbor utasokat fenyegeti, akik Somogyból Zalába vagy Veszprémbe és vissza a legrövidebb úton akartak eljutni.

"Édes szép magyar hazánk három szép megyéjében ú. m. S., Z., V-ben már régtől fogva tartózkodik egy rettentő gyilkos, kinek tettei a melly számtalanok már, szintolly borzasztóak is. Nyilván csodálkoznak érdemes Olvasóim, hogy ezen gyilkost, azon három nemes megye még is üldözőbe nem veszi s méltóképp meg nem bünteti s el nem veszi? Még jobban fognak csodálkozni, ha azt is hozzá teszem: hogy e rettenetes gonosztevő senki előtt nem ered futásnak, s hogy éppen most mind a három megyében rögtönös büntető-törvény is áll fenn fensőbb k. engedelemmel, s ezen gonosztevő még is teljes bátorságban van s minden embert fenyeget.... De hát ki azon gyilkos? Csalódnak érdemes Olvasóim, ha gondolják: hogy ez sivatag pusztákon s rengeteg erdőkön tanyázó, magányos csárdákban lappangó haramia, galád gyújtogató vagy útonálló. Nem! Ő egészen más.... Ő az egy szóval, kit a világ B a l a t o n nak nevez: ki egyéb hasznát az emberrel még is nem érezteti, mintha nyáron fürdésre édesgetvén, azt örvényes torkába csalogathatja, télen pedig néhány f o g a s név alatt isméretes halnak fogására édesgetvén a halászt éppúgy mint az utazókat rianyásaiba ragadja... Ez azon gyilkos B a l a t o n, mellynek csodájára hazánk érzélgős művészei messziről eljönnek, hogy regényes tükriben a természet forgácsát bájoltan nézdeljék, de hasztalan létét csak hamar átlátván – hitvány mocsárnak s kártékony víznek ösmernek."

Ezt a szabad garázdálkodást azzal magyarázzák a levélírók, hogy a nagy gyilkosnak hatalmas pártfogói vannak, éppen ezért felszólítják a magyar hazának minden "emberiségbecsülő nemes-érzésű fiait és lányait, hogy mondják ki az ítéletet a gyilkos felett az egész emberiség nevében". A Regélő 1836. évi balatoni rajzolatában szintén a tavat támadja. "...számos járhatatlan mocsár és sarak környékezik, mellyek csaknem 30 mérföldnyi tért tesznek hasznavehetlenné, s a légkört mindennemű miasmákkal terhesítve veszedelmes lázakat okoznak."

A Balaton élete veszélyben volt az 1800-as évek elején. Elsősorban a déli part, a birtokló földesurak mohósága miatt. A veszprémi káptalan hatkerekű siófoki malma, mely közvetlenül a Balaton kifolyásánál helyezkedett el, 1821-ben leégett, s a rőzséből meg földből emelt malomgát lebontása után a tó vízszintje csaknem egy métert süllyedt. A somogyi parton a víz alól kiszabadult területeket mezőgazdasági célokra hasznosították. Ez a példa az egész tó kiszáritásának gondolatát érleli meg a földjeiket a felszabaduló medersávokkal növelni szándékozó nagybirtokosokban. "Nincs messze az idő" – írja a Társalkodó 1842 januárjában – "amikor le fog csapoltatni ez a hasztalan nagy víz. A Balatontól elborított 205 241 holdból a kir. biztosság által tervben megállapított két öles leszállítással 92 905 hold föld száradna ki, s holdja csak 2 pengő forintba kerülne, azonkívül a jelenleg házainkig s kertjeink aljáig terjedő bozótok kiszáradván, légkörünk tisztulni fog." A földnyerésen kívül tehát a tóköznyék egészségesebbé válását is várják a lecsapolástól, a tó területének nagymérvű összezsugorításától. Érdekes, hogy az 1814-ben a Balaton mellékén megforduló Richard Bright angol orvos lecsapolás helyett a meder kimélyítésétől vár területnyerést. Felmerült a terv – írja – hogy a tó közepét kimélyítik. Ennek következtében a víz szintje annyira süllyedne, hogy a 130 000 holdra becsült nádas vizét beszívna.

Ilyen előzmények után, a Balaton vízszabályozása 1842-ben Beszédes József zseniális vízépítő mérnök tervei szerint indult meg. Elsőrendű cél nem a tó lecsapolása, hanem a körülötte levő mocsarak kiszáritása, a hajdani öblözetek teljes víztelenítése. A lecsapolásra elsősorban a Siófok és Jut közti úgynevezett Sióbozótot, valamint a Fonyód, Keresztúr és Marcali között elterülő, s mintegy 9000 hektárnyi Nagyberket jelölik ki. A Balatoni Árvízszabályozó Társaság 1848 tavaszán meg is kezdi munkáját, melyet a szabadságharc eseményei megszakítanak. A Déli Vas-pálya Társaság 1858-ban megkezdett építkezése során kerül sor a folytatásra.

Labdarúgás

A Fonyód elleni gólfesztivál után megtorpant labdarúgócsapatunk, s pillanatnyilag a bajnokság nyolcadik helyén áll. Ifistáink négy pontot gyűjtöttek az elmúlt három fordulóban, ők a tizenkettediek. Öregfiúk csapatunk a Kék Tó Bajnokságban két kellemetlen vereség után úgy tűnik, ismét kezd magára találni.

Eredmények:

Megyei II. osztályú bajnokság

7. forduló:

Balatonberény - Fonyód 4:0 (0:0)

Gólszerzőink: Gazda G. (2), Tullmann Zsolt, Gaál László

U19: Balatonberény - Fonyód 5:5 (3:2)

Gólszerzőink: Mezőfi József (3), Kővári Gergő, Darvas Levente

8. forduló:

Somogyjád - Balatonberény 7:1 (2:0)

Gólszerzőnk: Vörös Balázs

U19: Somogyjád - Balatonberény 11:0 (3:0)

9. forduló:

Balatonberény - Bábonymegyer 0:1 (0:1)

U19: Balatonberény - Bábonymegyer 6:1 (5:0)

Gólszerzőink: Mezőfi József (4), Horváth Soma, Horváth Dávid

A 10. fordulóban csapatunk szabadnapos volt.

Kék Tó Öregfiúk Bajnokság

6. forduló:

Balatonberény - Lengyeltóti 1:4 (0:3)

7. forduló:

Andocs - Balatonberény 4:0 (1:0)

8. forduló:

Balatonberény - Tab 3:2 (2:0)

9. forduló:

Balatonboglár - Balatonberény 2:3 (0:2)

A következő fordulók programja:

Megyei II. osztály:

10.30. vasárnap 14.00

BÁLVÁNYOS - BALATONBERÉNY

11.06. vasárnap 13.30

BALATONBERÉNY - BALATONSZEMES

11.13. vasárnap 13.30

IGAL - BALATONBERÉNY

11.20. vasárnap 13.00

BALATONBERÉNY - KÉTHELY

11.27. vasárnap 13.00

B.SZENTGYÖRGY - BALATONBERÉNY

Az ifjúsági mérkőzések két órával a felnőtt összecsapások előtt kezdődnek.

Kék Tó Öregfiúk Bajnokság:

A további fordulók programja a Kék Tó Öregfiúk Bajnokság honlapján lapzártakor nem volt elérhető.
Horváth Péter

Kérjük a cikkek beküldőit, hogy a lenti határidőt lehetőség szerint betartani szíveskedjenek. A határidőn túl beérkező írásokra vonatkozóan sajnos nem tudjuk garantálni, hogy bekerülnek a novemberi számba.

Következő szám lapzártája: 2011. november 24.

Megértésüket köszönjük: A szerkesztőség.

Olvasóinktól beérkezett kérésekre való tekintettel kérjük a cikkek küldőit, hogy amennyiben nem a saját írásukat küldik be, a forrást szíveskedjenek feltüntetni.

Köszönjük azoknak, akik ezt eddig is megtették.

Szerkesztők: Toronyi Zsolt, Bató Bernadett, Toronyiné Sifter Judit

Postacím: Balatonberény, Kossuth L. u. 28., e-mail: bbereny.tukorkep@gmail.com

Az esetleges nyomtatási hibákért elnézést kérünk.